

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 118-0-Кж-07-000 247
Бања Лука, 19.02.2008. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Горане Микеш, као предсједника вијећа, мр Вељка Икановића и Слободана Милашиновића, као чланова вијећа, уз учешће записничара Мире Шормаз Трифковић, у кривичном предмету против оптуженог Ј.Х., због кривичног дјела разбојништва из члана 233 став 2 у вези става 1 Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалби његовог браниоца С.Ц., адвоката из Б., изјављеној на пресуду Окружног суда у Бијељини број 012-0-К-07-000 013 од 28.9.2007. године, након одржане јавне сједнице вијећа дана 19.02.2008. године, у присуству Републичког тужиоца Светлане Брковић, оптуженог и браниоца, донио је истог дана

ПРЕСУДУ

Одбија се, као неоснована, жалба браниоца оптуженог Ј.Х. и потврђује пресуда Окружног суда у Бијељини број 012-0-К-07-000 013 од 28.9.2007. године.

Образложење

Првостепеном пресудом Окружног суда у Бијељини број 012-0-К-07-000 013 од 28.9.2007. године, оглашен је кривим Ј.Х., због кривичног дјела разбојништва из члана 233 став 2 у вези става 1 Кривичног закона Републике Српске (у даљем тексту: КЗ РС), осуђен на казну затвора од 5 (пет) година, у коју је урачунато вријеме проведено у притвору, изречена му мјера безбједности одузимања предмета и ослобођен трошкова кривичног поступка.

Благовремено изјављеном жалбом његов бранилац С.Ц., адвокат из Б., ову пресуду побија због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о казни, са приједлогом да се жалба уважи, побијана пресуда преиначи и оптужени ослободи од оптужбе.

Бранилац је на сједници вијећа изложио жалбу, коју је подржао и оптужени.

Одговор на жалбу није поднесен, а Републички тужилац је предложила да се жалба одбије као неоснована и првостепена пресуда потврди.

На основу члана 312 Закона о кривичном поступку (у даљем тексту: ЗКП) овај суд је испитао побијану пресуду у дијелу који се побија жалбом и одлучио као у изреци из сљедећих разлога:

Жалба сматра да је у поступку извођења доказа, њиховој оцјени, начину утврђивања одлучних чињеница и давању разлога, првостепени суд повриједио одговарајуће процесне норме, а што је све имало за посљедицу битну повреду одредаба кривичног поступка. Изнесеним аргументима она врши и критику чињеничне основе пресуде, чиме међусобно комбинује ова два жалбена основа. Ради тога је и овом пресудом неопходно на те наводе одговорити у оквиру једне цјелине.

Супротно тврдњи жалбе првостепена пресуда се не заснива на доказима који нису изведени на главном претресу. Првостепени суд је на главном претресу извео све доказе којим је утврдио одлучне чињенице, на начин и уз оцјену као и давање одговарајућих разлога, како је то прописано законом. Ови докази су наведени у образложењу побијане пресуде и изложени у обиму који јасно представља њихов садржај. Износећи ову тврдњу жалба не наводи о којим се то доказима ради, па тиме остаје без основа њена тврдња о повреди одредби члана 287 ЗКП-а, а тиме и да је изрека пресуде супротна датим разлозима и изведеним доказима.

Свједок С.К. извршила је препознавање оптуженог на начин прописан законом, у присуству странака и браниоца, па је тиме њен исказ могао бити провјерен, оцијењен и прихваћен уз пуно очување принципа материјалне истине. У овом контексту првостепени суд је правилно оцијенио њено одступање у казивању на главном претресу и основано га није прихватио. Разлози које је у том правцу дала побијана пресуда су као логични и увјерљиви потпуно прихватљиви и за овај суд. Казивање свједока С.С. је потпуно и поуздано јер за сваку тврдњу даје и објашњење, а што се нарочито односи на то колико добро познаје оптуженог. Законски основ за читање његовог исказа из истраге је постојао јер је утврђено да је он недоступан суду. Законитост овог поступка није доведена ни жалбом у сумњу, али се оспорава правилност заснивања пресуде на овом доказу. Међутим, за овакав став нема реалног упоришта јер пресуда није заснована искључиво на том доказу, већ је он оцијењен у склопу укупне процесне грађе, служећи само као један од доказа који заједно потврђују наводе оптужбе.

Дакле, нису учињени пропусти у поступку препознавања и оцјени исказа свједока С., тако да нема ни сумње у идентитет оптуженог као починиоца кривичног дјела, а што суштински чини срж жалбених аргумената и о дефекту у чињеничној основи првостепене пресуде.

Коришћењем као доказа одузете недозвољене преписке оптуженог, док се налазио у притвору, првостепени суд није повриједио одредбе члана 201 став 2, члана 131, члана 10 став 2 и 3 ЗКП-а, нити уставна права из члана II/3 f) Устава БиХ. Правилно првостепена пресуда полази од тога да право и слобода преписке нису неограничени и безусловни, већ се крећу у оквиру одговарајућих норми на које се позива. Оптужени је поступио супротно тим нормама, па на

њиховом кршењу и противправном поступању не може заснивати своје право и тражити заштиту.

Вриједност одузетих ствари и прибављене противправне имовинске користи је утврђена доказима понуђеним од стране оптужбе. На те околности одбрана није нудила доказе, нити је тврдила другачије јер је њен концепт био да је оптужени погрешно идентификован као починилац. Код оваквог стања није било потребе да суд сам изводи друге доказе на ове околности, због чега је жалбени приговор да томе није „поклоњена одговарајућа пажња“ неоснован и паушалан.

На правилно и потпуно утврђено чињенично стање, без пропуста који су битна повреда одредаба кривичног поступка, првостепени суд је правилно примијенио кривични закон, радње оптуженог квалификовао као кривично дјело разбојништва из члана 233 став 2 у вези става 1 КЗРС и за то дјело га огласио кривим. На основу свега овај суд налази да супротне жалбене тврдње неосноване.

Испитујући у вези са жалбеним приговорима и одлуку о казни, овај суд је нашао да ни они немају основа. Знатно блаже казне, које су изречене саизвршиоцима након закљученог споразума о кривици у издвојеним поступцима, нису од утицаја на висину казне која је изречена оптуженом. Ово с обзиром на остале околности које је суд правилно утврдио, а нарочито да се у његовим радњама кумулира више квалификаторних околности, прекомјерна и примјена силе у односу на уобичајену у оваквим кривичним дјелима, а што се одразило и у тешким посљедицама на здравље оштећеног. Тиме је правилно цијењена опасност оптуженог као починиоца кривичног дјела и јачина угрожавања заштићеног добра, а самим тим и изречена казна правилно одмјерена. Овим је и жалбени приговор да је она престога одмјерена остао без основа.

Пошто жалба браниоца оптуженог није основана она је, на основу члана 319 Закона о кривичном поступку, одбијена и првостепена пресуда потврђена.

Записничар,

Мира Шормаз Трифковић

Предсједник вијећа,

Горана Микеш

За тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић